

Loven lade være med. Saa mener jeg; at der ingen Klage kan komme; Klage kan kun komme i Tilfælde af, at der er nogle Aldersrentenydere, som føler sig stærkt forurettet.

Steincke: Jeg vil ogsaa gerne gøre et lille Forsøg paa at faa det konservative Folkeparti til at lade være at stille Ændringsforslag til dette Lovforslag ud fra mit Kendskab til den Maade, hvorpaa man hidtil har fortolket Forsørgelseslovgivningen. Jeg indrømmer selvfølgelig, at for en almindelig Læser vil det være rimeligt enten at sige: Kommunalbestyrelsen skal yde det og det — og saa en Appelregel, eller ogsaa at sige: Kommunalbestyrelsen bemyndiges til at yde det og det — og saa stryge § 4. Men det er efterhaanden blevet saaledes indenfor den danske Forsørgelseslovgivning — og man maa jo sige, at uanset at denne Lov knytter sig til Aldersrenteloven, er det i og for sig en ren Forsørgelseslov —, det er blevet saaledes, siger jeg, at man selv i Fattigloven i Regelen benytter Bestemmelser som: Kommunen er berettiget til — eller: hvis Kommunen yder, kan det og det ske — og alligevel er man altid gaaet ud fra, at der i Kraft af Overøvrighedens og Ministeriets almindelige Tilsynsmyndighed med Kommunerne var en Adgang til, uanset at Loven kun giver Tilladelse, at indanke en saadan Sag for Ministeriet. Det er akkurat det samme, formoder jeg, der har været Tanken med § 4, Tanken har kun været, at hvor en Kommune i øvrigt benytter den Bemyndigelse, Loven giver, men maatte foretage noget, der i det enkelte Tilfælde ser ganske vilkaarligt og urimeligt ud, da bør der af Hensyn til dem, det gaar ud over, som derved vil blive stillet anderledes end andre, være en Adgang til at henvende sig til den almindelige Tilsynsmyndighed. Jeg ser heller ikke, der er den fjerneste Risiko ved at have denne § 4 saa lidt som ved i Almindelighed i Forsørgelseslovgivningen at have Adgang til Appel til overordnet Myndighed. Thi Ministeriet har altid fortolket saaledes, at det har taget det yderste Hensyn til det kommunale Selvstyre og overordentlig sjældent er gaaet med saadanne Besværinger, hvor der ikke har kunnet paavises Ting, som for enhver maatte staa som urimelige. Derfor tror jeg, at det konservative Folkeparti af rent formelle Hensyn lægger alt for meget ind i den Bestemmelse, og jeg vil henstille til dem, hvis de er klare over, at jeg har Ret

i min Betragtning af Forsørgelseslovgivningen, at fratagde dette Ændringsforslag, som egentlig ikke er mere paakrævet her end mange andre Steder i vor Forsørgelseslovgivning.

J. Chr. Møller: Det ærede 2det Medlem for 4de Kreds sagde bl. a., at Skønnet rimeligvis vilde falde forskelligt i de forskellige Kommuner. Det er jeg ganske paa det rene med, at det vil, og det er ogsaa dette, der rimeligvis vil give Anledning til Klager. Men der staar udtrykkelig, at Kommunalbestyrelserne bemyndiges til at gøre saadan og saadan, og Kommunalbestyrelserne maa altsaa selv bestemme, om de vil benytte Loven eller ikke. Det ærede Medlem har altid gerne villet holde paa Kommunalbestyrelsernes Selvbestemmelsesret, men det er jo ikke saadan helt Selvbestemmelsesret, naar man i det ene Øjeblik bemyndiger dem til at foretage sig noget bestemt og det næste Øjeblik siger, at der, uanset at det er en Bemyndigelse, kan indgives Klager.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds mente, at jeg vilde give Lovforslaget Gift ved at stille Ændringsforslag. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at det, jeg har sagt paa det konservative Partis Vegne, ikke har mundet ud i, at jeg vilde give Lovforslaget Gift. Jeg har tværtimod anbefalet Lovforslaget, som det foreligger, med en saadan Ændring, som jeg mente særlig paakrævet.

Jeg kan heller ikke give den ærede Ordfører for Venstre Ret, naar hun siger, at hvis et Sogneraad slet ikke vil benytte Bemyndigelsen, er der ingen Grund til at indgive Klage; thi naar en Kommunalbestyrelse bemyndiges til at benytte Loven eller ikke benytte den, i den Udstrækning, den finder rigtigt, kan man ikke sige, at der ikke er Grund for Klage, fordi vedkommende Sogneraad ikke vil benytte den.

Efter hvad den højtærede Minister og den ærede sidste Taler nu har oplyst, og da jeg godt forstaar, at man gerne vil have Lovforslaget vedtaget i Dag eller meget hurtigt, skal jeg imidlertid, idet jeg haaber, at det ikke skal faa alt for mange Følger, undlade at stille Ændringsforslag. Men jeg vil gerne fastholde, at §§ 1 og 4 ikke passer sammen; det tror jeg, man maa indrømme. Naar man imidlertid kan regne med, at det ikke vil forvolde videre Vanskeligheder — og det maa man altsaa haabe —, mener jeg at kunne undlade at stille Ændringsforslag. Men jeg tror, som